

Fald skulde lade sig nøje med en Dividende, som f. Eks. den oktrojbestemte, at naar man skulde have saa store Begunstigelser af Lovgivningsmagten, var Tiden ikke inde til at give flotte Dividender til private Aktionærer. Men hvad var Nationalbankens Svar? Det var et Slag i Ansigtet paa dette høje Ting; det bestod i, at Nationalbanken sagde til dette høje Ting: Vi gør lige det modsatte. Kommer I og anbefaler os, at vi skal nedsætte Dividenden eller dog bevare den, tillader vi os at vise, at vi kan blæse jer et langt Stykke; vi gør lige det modsatte! Naar der derfor nu — hvad jeg antager, man fra alle Sider er enig om — skal nedsættes et Udvalg, og dette Udvalg træder i Forbindelse med Nationalbanken, ved vi altsaa, at man af Nationalbankens Direktion maa kræve bestemte, bindende Løfter, og at man fra Nationalbankens Side ikke bryder sig en Døjt om, hvad en Lovgivningsfaktor som Landstinget i saa Henseende bare nøjes med at henstille. Det, jeg da først og fremmest mener er nødvendigt ved denne Lejlighed, er, at Landstinget i Continuation af det Standpunkt, som alle Partier indtog sidste Gang, gennem en Udvalgsbehandling søger at komme til Bunds i, om Nationalbanken overhovedet mener i en blot nogenlunde overskuelig Fremtid at kunne genoptage Sedlernes Indløsning.

Her kommer jeg da ganske naturligt til den anden Kendsgerning, som viser, at Forholdene siden sidst er fuldkommen forandrede, og man altsaa paa ingen Maade kan paaberaabe sig en Uforanderlighed i de faktiske Forhold som Grund til at forlænge denne Lov, nemlig den senere Tids stærkt faldende Valutakurser. Vi ved alle sammen, at disse Valutakursers Fald i nogen Maade er Udtryk for, at de overdrevent kostbare og kejtede Kulindkøb er hørt op; de har jo bidraget deres til at holde dansk Valuta godt nede. Vi er i det hele taget nu blevet saa vel forsynet med Varer herhjemme, at det i og for sig kan være meget naturligt, at udenlandske Betalingsværdier maa synke i Værdi af den Grund, at der ikke er nogen stærk Efterspørgsel; vi er veltorsynede saa at sige paa alle Omraader. Men det, som Nationalbanken maa have et Skøn over, er, om der ligger andet og mere i disse synkende Valutakurser, om de er Udtryk for en Be-

vægelse, en Tendens, saa at man indenfor en overskuelig Tid vil kunne vente, at de synker ned mod Pari. Mange Mennesker er sangvinske nok til at mene dette; jeg for mit Vedkommende ønsker at pege paa, at den egentlige Guldvaluta, hvormed den danske Krone kan maales, nemlig den amerikanske Dollar, endnu ligger saadant noget som 32—33 pCt. over Pari, og vi maa ikke glemme, at i de gode gamle Dage, da Nationalbanken skulde indløse sine Sedler med Guld, var selv en Afvigelse i Valutakursen paa 2—3 pCt. noget ganske overordentlig betænkeligt. Ærede Medlemmer vil se, at der derfor i Virkeligheden er en særdeles vid Margin. Naar man først er kommet saa højt op som til 5 Kr. for 1 Dollar, spiller det ingen som helst Rolle, hvorvidt man da kommer videre, til 6 Kr. eller ikke, i Sammenligning med den afgørende Forskel imellem at have en Valuta, der ligger indenfor de normale Svingninger, som angives af de sædvanlige Guldpunkter, og en Valuta, som ligger langt ud derover, saaledes som Dollarvalutaen endnu faktisk ligger.

Jeg vil altsaa paa mit Partis Vegne anbefale, at vi skrider til en Udvalgsbehandling, under hvilken vi søger fra Nationalbankens Side at faa Klarhed over, hvorledes vi i det hele taget staar i det, hvorledes Nationalbanken mener, at dansk Valutas Fremtid former sig, saa vidt man i det hele taget kan overskue det, og om det blot er for at have det lidt bekvemt, at man siger: Hidtil er vi kommet hvert halve Aar, hvorfor skal vi komme rendende hvert halve Aar, lad os hellere tage et helt Aar, saa har vi Fred for denne Rigsdag, eller om det er Udtryk for, at naar man faar saa lang en Frist, kan det under den Tendens, der nu er indaugureret, haabes, at man i Løbet af denne Tid kan afvikle Krigsforholdene, for at bruge dette Udtryk, og komme tilbage til normale Forhold.

Hertil kunde jeg ønske for mit eget personlige Vedkommende at føje nogle Bemærkninger. Jeg ved og har tidligere haft Lejlighed til at nævne i dette høje Ting, at man i Almindelighed herhjemme anser Nationalbanken for en ufejlbarlig Institution, ganske som den katolske Kirke. Det fortælles om Frederik den Anden, at han en Gang lod opføre en Kaserne klos op